

Deixo en va mes paraules en un riu de plata
que s'amaguen i s'esvaeixen com la il·lusió de la veritat
en un destí que s'observa silenciosos però exhort en l'horitzó.

Com l'amor de tot allò que perdo;
com el plor de tot allò que sento;
com la flor de primavera que crida al buit de l'aire
però que no escolta, ni veu, ni sent, ni riu.

Que estrany seria ser feliç
si el sol mai no sortís rere muntanyes,
ni la lluna besés el mar quan es desperta,
o el cigne no treu el cap de sota l'aigua
i ses ales, molles, i mortes, sentissin el pes del resplendor.

Però el meu cor, per què no plora?
Per què no dansa, ni canta, ni brilla?
Per què no marxa i m'abandona?
Per què no floreix i s'allibera del mal que jo soc?
Com ho fas tu i el teu dolor.

Suaument et supliquen
els meus cants en la nit,
a baixa, en el tranquil boscatge;
estimada, vine al meu costat!

Sobre les branques del bell faig
i l'ombra de l'òliba amarga,
vora la roca de carbó
i l'espelma de tempesta
roman el meu consol.

Sojorn d'amor.

L'espurna del foc violent
i el món d'un nom dolgut
se'm cauen a sobre.
El pes del meu pecat per estimar.

Ho he fet com devia?
Ho he fet com calia?
Ho he fet?

N'he estat, de vil.
I ara és el retorn del meu so
fora tes cavernes. Que feies sempre teves.
I bé ho diuen, les estrelles.

Polsim d'or en l'eterna obscuritat
que canta i murmura els paratges d'amor.

Infortunat Atles, tot el món de dolor he de sostenir!
Suporto l'insuportable;
i el meu cor vol trencar-se dins del cos.

I en el crepuscle, en l'immens mig del mar
apareix l'onada que com a estimada altiva
s'apropa a mi.
I és el sol qui em fa les coses clares
quan ningú no hi és de nit,
quan el petit peix brilla dins el riu
i el borrissol del pardal fila les ungles
i l'arbre observa mut els núvols del cel viu.

Veia morir l'ànima en la teva mà,
i plorosa caus de genolls suplicant un destí incert.
N'he begut de tes llàgrimes i la pell de porcellana
ja no ho ha estat més.

I si la nit m'ofega,
el dia em calla,
el riu m'ignora
i tu em vetes,
què soc jo? Qui ets, ombra assassina? Qui soc, màrtir d'espectres?

Digueu-me boig,
però la felicitat t'abraça i a mi m'ignora;
Seré paranoic,
però la sort t'ajuda, mes a mi m'enfonsa.

Tu, doble meu; tu, pàl·lid company!
Per què fas escarni de les penes d'amor
que nits em turmentaren
en aquest lloc en temps passat?

Tu, que parles de la mort, que sap veritats ineludibles,
com engrunes esvaïdes d'un ahir ferit,
un present malalt i un *tant de bo* oblidat.

Torna al silenci.
A la màgia d'allò que no se sent.
A la fantasia dels sorolls inexistents.

Deixa que també el teu cor s'entendreixi.
Estimada, escolta'm.
Jo t'espero tremolant.
Vine, fes-me feliç!

CONSOL DEL PIANO,
Esteve Martí Martí